

Öfwer sin trogne
siäle-sörjare, för
detta capellanen
wid St. Mariae
Magdale...

Frese, Jacob

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1728
Kiellin

National Library
of Sweden

Sin Drogne Ståle Sörjare /

för detta

CAPELLANEN

wid

St. MARIÆ MAGDALENÆ församling
här i STOCKHOLM,

Wåhlärewördige och Högwåhllärde

Geer CARL
KIELLIN,

Då han

Den 15 Maji Anno 1728 Saligen afled,
Och den 23 derpå följande begrofs,

Skref detta

JACOB FRESE.

STOCKHOLM

Tryckt af Anders Björkman, Kongl. Acad. Boktr. i Åbo.

Så är det min Din känd giord, **AM 32**
Du Erognas Herdes för Din Hiord:
Du värde Mann: och **SE** Krans
Präst:

Som här en liten tid war Giäst:
Som aldrig wist Dig trost ell' sen
At hugna de försträcke Ben:
At hela en förbräkad ro,
Och wäcka den i snö will bö:
En rykand' waka tända ann,
Men släckta hwar af lusta brann;
At sönderbela mörksens mact
Men ha om Christi like mact.

Hur' har du intalt Frid och Trost
Atti mitt nederlagne bröst:
Hur' ofta med Ditt muntra Ljud
Lifsom med wald mig fordt til **GUD**:
Min Långtan med förwispning stilt,
Och mig från syndig åtra stilt.
Ja, så förstärckt min swaga tro,
At sig min ångslan giedt til ro:
At jag mig säkert äga wet,
I **GUD** en sam behlächighet:
Och glädien mig så wiser är
Som wore jag alredan där.

Mig tycktes då Du war hos mig,
At jag då war hos **GUD** med Dig.
Wij taltes wid om mycket godt,
Och om Guds Barnas Arswelätt;

Swad

Hwad Lycka wære Fäder giordt, **W**
Som gått til tyfsta Landen fort,
Nu får Du self i glädien som min si vinn
Den tröst, Du mig har welat te
Ach! Ho skal ändtlig lösa opp
Det bandet mellan Siäl och Kropp,
Som mig så tidt bekymrad gör,
At jag så ofta, ofta döer?
O! At dock GUD bewekte sig
Mig snarlig falla opp til Dig;
Jag skulle menloft träda fram,
För det för Ds förskäste Lam,
Och tala om den Siäla Frid,
Som Du i sorg mig tröstat wid:
Hur' Du de glöband' spjut har bräckt,
Med hwilka Sathan mig förskräckt,
Wår wänskap skulle bli så stor,
Som jag den en gång blifwa tror;
Men nu hwad wil jag säga mer,
När Hand och Hufwud luta ner,
När döden mig så innehar,
At Intet af mitt Allt är qwar.

Sorgbundne Waka! Barn och Släkt,
Jag wet hwad qwahl Des Salnad mäckt;
Men tänck: At Han, som Auktians Man
De Faderlösa föda kan.

Och Du, som spärst och trogig går,
Se huru snart man läg's på bår:
I Andedräkten, som du drar,
Består det stolta mod du har.
Hur' högt ett liud du från dig gier,
Äst du ett Liud, och intet mer.
O usle Mull! O Matke-säck!
Hwi yfs du öfwer Stoft och Träck?
Hwart wil du med din Styrcka fort?
Ell' har Förstånd dig galen giordt?
Kom, Arme Däre! Kom och lär:
Förstånd och Styrcka intet är.
Gunst, Gåfwor, Mandom, Smille, Bett,
Ha alla här sin ända sett.

Men

Men jag, jag wänder mig igienn
 Til Dig, hos GUD, min Sälla Wämn;
 Snart se min matta ögne-bryn
 Med suckan efter Dig i skyn;
 Snart til den mörka jordens wrå,
 Där man Din Aska bädda må.
 Och fast jag wet: Din Sälla Siähl
 För Lambets Thron får ewigt wäl:
 Fast Du på Glädie-stranden står,
 När mången ihl mig öfwergår;
 Så önskte jag, wid mitt beswär,
 At Du ännu mig wore när!
 Hur' ofta går jag wid Din Graf, och
 I Tankar sorgse til och af:
 Hur' stäncker jag med Gråt den mull,
 Som blifwit blandad för Din skull:
 Hur' famnar jag den kalla Sten,
 Som gömmer Dina Trötta Ben.
 Förr skal ej Tåning skie i Ny:
 Förr Dagen utur Wäster gry:
 Norrstiernan förr i Söder stå;
 Och Carla-Wagnen bakwänd gå:
 Den längsta Winter-Nat bli kort,
 För'n jag Dig nånsin glömmet bort:
 Nu haf farwäl til Långlig Ro,
 Tills åter Wi så sammanbo!
 GUD Anglar til en Klarhet Ny
 Din Siäl ledsaga öfwer sky.
 O! at den Dag snart lysa må,
 När Guds Basun begynner gå;
 När Jag och Du och Alle Wi,
 GUD in - och utom Os få si.

